

Mere, end der kunde være Anledning til, navnlig i dette Tilfælde, hvor Forretningen mulig kunde være noget kortere, skjøndt i mange Tilfælde vel ogsaa noget vidtløftigere og vanskeligere, men jeg tror ikke, man tager feil, naar man siger, at det vilde koste ialt 50,000 Kr. Ændringsforslaget antyder imidlertid ikke, hvorfra disse Penge skulle tages. — Ændringsforslaget Nr. 44 gaar ud paa, at der i sidste Paragraf, efter at den har bestemt, at Loven træder i Kraft den 1ste April 1877, skal tilføjes: „for saa vidt ikke anderledes i Loven bestemmes“. Jeg kan ikke se, at der er Noget til Hinder for at vedtage dette Ændringsforslag, men jeg ser heller ikke, at det er til nogen som helst Nytte, thi naar der nu staar, at Loven træder i Kraft den 1ste April 1877, er det jo givet, at i det Dieblit, Loven træder i Kraft, træde alle dens Bestemmelser i Virksomhed, altsaa ogsaa de deri givne Regler for, hvorledes det skal gaa med Naadensaaret osv. Endvidere træder Loven jo kun i Kraft ved Embedsleghed; det er en af Lovens udtrykkeligste og vigtigste Bestemmelser. Jeg veed derfor ikke, hvad der skal naas ved at vedtage Ændringsforslaget; det Samme vil være udtrykt ogsaa uden dette. — Ændringsforslaget under Nr. 45 om, at „fra 1ste April 1877“ skal udgaa, og at der i Stedet derfor skal sættes: „samtidig med Rundgjørelsen af den kongelige Anordning, hvorved Præstefaldenes Inddeling i Klasser efter § 7 fastsættes“ — saaledes maa det jo efter Afstemningen læses — finder jeg uheldigt, i høert Fald af den Grund, at det lader „1ste April 1877“ udgaa. Derfor man lod denne Tidbestemmelse staa og tilføiede: „samtidig med at den kongelige Rundgjørelse udgaa“, vilde dermed være sagt, at den kongelige Rundgjørelse maatte udgaa samtidig med, at Loven træder i Kraft. Det følger af sig selv, at den maa det, men finder man det fornødent at sige det, kan jeg ikke have Noget at indvende derimod. At udslutte „1ste April 1877“ finder jeg ikke at være rigtigt. — Endelig er der under Nr. 47 fallet et Ændringsforslag, som jeg selvfølgelig ikke finder den mindste Betænkelse ved.

Ordføreren (Bloug): Jeg skal ikke forlænge Diskussionen mere end høist nødvendigt. Først skal jeg bemærke, at Udvalget selvfølgelig er meget villigt til at tage Forslaget under Nr. 38 til den første midlertidige Bestemmelse under fornyet Overveelse, og jeg erkjender, at der kan være nogen Grund til at tro, at det til de aarlige Udgifter ved Fondens Administration anslaaede Beløb ikke ganske kan slaa til i Overgangsaaret. Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 41 skal jeg bemærke, at det maatte ikke kunde være ganske uheldigt, hvis disse Kommissioner, som skulle overveie, hvor stor en Del af Præstegaardene der skal frastilles, strax træde sammen efter Lovens Udstedelse og foretage deres

Overveielser paa eengang. Jeg formener, at det baade i høi Grad forhindrer Omkostningerne og bringer større Enhed, Tæmhed og Sammenhæng til Veie i det hele Arbejde, og under denne Forsætning vil det følge af sig selv, hvad der indeholdes i dette Ændringsforslag. — Ændringsforslaget under Nr. 42 blev forsvaret af Mindretallets ærede Ordfører med forskjellige Grunde, som jeg i og for sig slet ikke skal frakjende al Vægt; paa ingen Maade. Der er jo kun, hvis det viser sig, hvad jeg har Grund til at tro efter Behandling har gjort over de geistlige Embeders Indtægter, omtrent 60 Kald, som ere under en Reguleringssum af 220 Tønder Byg, og naar Loven kun kan forlanges anvendt paa disse Kald, ville de Udgifter, Fonden derved vilde faae, ingenlunde blive saa betydelige, at man egentlig kan have nogen Grund til at modsætte sig dem. — Jeg beider det høie Thing lægge Mærke til, hvad der er sagt i Betænkningen om Ændringsforslaget under Nr. 43. Det vil deraf ses, at Udvalgets Medlemmer paa ingen Maade have opstillet det som nogen endelig Beslutning, men kun som en Udvei, som man ønsker at høre Thingets Mening om. Flere af os have taget vor Beslutning i saa Henseende tilbage, og jeg erkjender, at de forskjellige Indvendinger, som dels Mindretallets Ordfører og dels Ministeren have gjort, have Noget paa sig. Naar saaledes den meget ærede Ordfører for Mindretallet mente, at i de aarlige Udgifter vilde ikke alene det frivillige, men ogsaa det ufri-villige Offer blive inddraget, kan jeg jo ikke rent ud benegte det; men jeg mener, at, naar man tager et længere Aaremaal angaaende Gjennemsnittsummen, vil den dog i de færreste Tilfælde komme til at afhænge af, hvorledes man har været fornyet med denne eller hin Præst i Løbet for Exempel af 10 Aar, da de fleste Sogne jo i den Tid have skiftet Præst. Jeg mener fremdeles, at der ikke kan være Tale om at medregne det Beløb, som Sognebaandsløserne have ydet, og jeg tror heller ikke, at Præsten er berettiget til at medregne det, naar han af Ministeriet er bleven opfordret til at opgive, hvilke Indtægter han har havt i Offer og Accidenter. At denne Bestemmelse, naar den bliver vedtagen, vil virke noget svækkende med Hensyn til det frivillige Offer, som alene i Fremtiden skal finde Sted, indrømmer jeg; det er en Bemærkning, som allerede er gjort i Udvalget, det lader sig ikke negte. Men jeg har den Tro, at det ikke vil være saa særdeles mange Aar, inden de 450 Embeder ere gaaede ind under denne Lov, og saa vil Befrielsen for de aarlige Udgifter dog vistnok, naar man er tilfreds med den nye Præst, man har faaet, bevirke, at man ønsker at yde ham frivilligt omtrent det Samme. Dette Spørgsmaal er det i høi Grad ønskeligt at høre Befolkningens Mening om. Finder Befolkningen sig ikke trykket ved at